

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ Φ. ΣΟΥΜΠΕΡΤ ΑΠΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ, ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ & ΑΠΟ ΓΝΩΣΤΟΥΣ ΤΟΥ

"Άκουσα τόν Σομπέρτ, παραπάνω από εκατό φορές να συνοδεύη τραγούδια του και να βοηθή άλλους στην έρμηνειά τους. Πρώτα απ' όλα διατηρούσε σ' αυτά με ασηπρότητα τό ίδιο μέτρο εκτός από τις λίγες περιπτώσεις, που είχε σημειώσει στις συνθέσεις του, γραπτές υποδείξεις στους εκτελεστές ένα «ritardando» ένα «morendo» ένα «accelerando» ή κάτι τέτοιο. Έπίσης ποτέ δέν επέτρεπε στην απόδοσι έκφραστικές υπερβολές. Κατά κανόνα ό τραγουδιστής του «λιντ» διηγείται ζένες συγκινήσεις, ζένα συναισθήματα. Δέν παρουσιάζεται συνήθως τό ίδιο τό πρόσωπο που ύφίσταται, δτι περιγράφεται στό τραγούδι. Ό ποιητής λοιπόν, ό συνθέτης και ό έρμηνευτής πρέπει νά πραγματοποιούν την υπόθεσιν σ' αυτόν τόν πόνο λυρικά και όχι δραματικά.

Λεοπόλδος Σόννλεϊτνερ

Σκέφτηκα πολύ πάνω στην πρότασί σας σχετικά με τό ποίημα «Ό πρώτος τόνος», και πιστεύω πως πραγματικά ένας χειρισμός, όπως τόν υποδεικνύετε θά προκαλούσε μεγάλη έντύπωσι. Έπειδή όμως με τόν τρόπο αυτόν, θά ήταν περισσότερο μελοδραμα παρά όρατόριο ή καντάτα, και τό μελοδραμα (Ιωανν με κάποιο δικαιο) δέν άρέσει πιά, πρέπει νά όμολογήσω με κάθε ελικρίνεια, πως ένα ποίημα που θά επιδεχόταν δούλεμμα στόν τρόπο του όρατορίου, θά μου ήταν

πολύ προτιμότερο. Όχι μονάχα, γιατί δέν μπορεί πάντα να διαθέτη κανείς ένα πρόσωπο που άπαγγέλλει σάν τόν Άνους, παρά γιατί ή βαθύτερη έπιθυμία μου είνε νά δώσω ένα έργο καθαρώς μουσικό, χωρίς κανένα άλλο συμπλήρωμα εκτός από την απόδοσι με τή μουσική τής ύψηλης ιδέας, που κυριαρχεί μέσα στό ποίημα.

(Άπό ένα γράμμα του Σομπέρτ προς τόν Ρόχλιτς)

«Φυσική προδιάθεσις και μόρφωσις και ανατροφή καθορίζουν τις κατευθύνσεις του πνεύματος και της καρδιάς κάθε ανθρώπου. Κυρίαρχος είνε ή καρδιά! Έπρεπε νά είνε τό πνεύμα! Ός τόσο πάρετε τόν άνθρωπο όπως είνε, όχι όπως έπρεπε νά είνε».

(Άπό τό «Ημ ρελέγιο του Σομπέρτ)

«Όπως έθαύμαζε τή μουσική του Μπετόβεν ό Σομπέρτ έτσι εύλαβετό και τό γιγάντιο πνεύμα του Χάιντελ, που στις ελεύθερες ώρες του έπαιζε τά όρατόρια και τις όπερές του, από την παρτιτούρα. Κάποτε για να εύκολύνωμε όποσδήποτε την εργασία αυτή παίζαμε μαζί ό Σομπέρτ κ' έγώ· εκείνος τις ύψηλές νότες κ' έγώ τις βαθιές. Κ' ήταν φορές που ένώ παίζαμε έτσι, έβλεπες ξαφνικά ν' αναπνήθώ ό Σομπέρτ φωνάζοντας: «Θεέ μου τί τολμηρές μετατροπές! Ούτε σι' όνειρό του θά μπορούσέ νά τις δή ένας από μάς».

"Ανσελμος Χύενερμπερνερ

«Κάθε τι, που παράγω γίνεται από την κτανόνη

